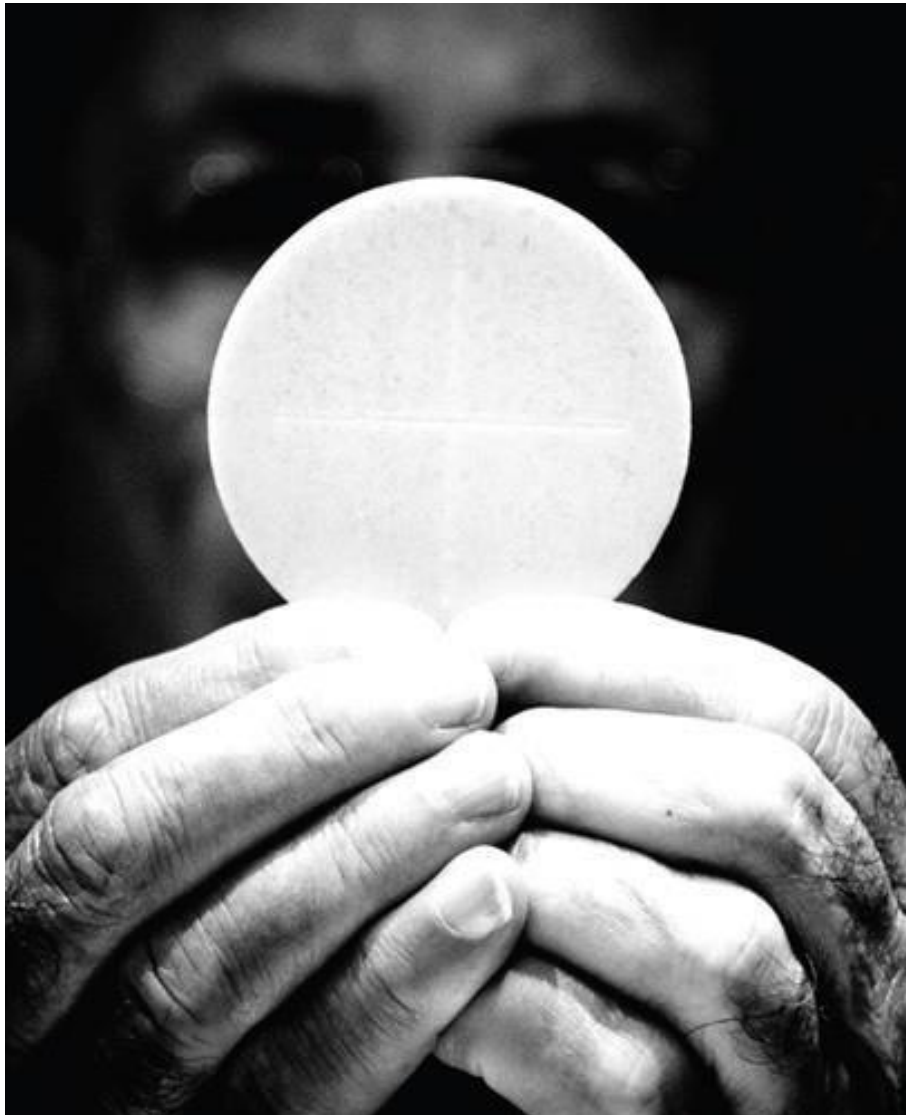

Odnos do Svetega Obhajila

**KAKO VELIKA SREČA ZA DUŠO JE
DOSTOJNO PREJETI BOGA PRI SVETEM OBHAJILU**

Apel škofom in duhovnikom na Poljskem!

(...in ne samo na Poljskem!)

»Videl sem Presveto človeškost Gospoda Jezusa, v tako nenavadno vzvišenem sijaju, v kakršnem Ga nisem videl še nikoli. V čudovito svetli Luči se mi je prikazal v Očetovem naročju ... To videnje me je tako močno presunilo, da več dni nisem mogel priti k sebi. Ko sem se med prejetjem svetega Obhajila spomnil, da je isto veličastvo, ki sem ga videl, navzoče tudi tukaj v Najsvetejšem zakramentu, ali ko se mi Gospod Jezus (kar se dogaja pogosto) izvoli prikazati v vidni podobi v Hostiji. V teh primerih, se mi dvignejo lasje ter se počutim popolnoma nevrednega in nemočnega! O Gospod! Če ne bi tako skrival Svoje Veličine, kdo bi se Ti upal približati in tolikokrat povezati to bedno in omadeževano bitje s

Tvojim Neskončnim Veličastvom?! Bodi blagoslovljen, o Gospod in naj Te hvalijo angeli in vsa bitja, ker tako uporabljaš svoje darove po meri naše šibkosti. Tako, da nas je groza Tvoje moči, - ki, če bi jo vidno razodel - si šibak, grešen in ubog človek nikoli ne bi upal, »uživati in uporabiti Tvojega Božjega daru, saj se mu ne bi upal približati«.

Doktor cerkve sv. Terezije Aviljske

O veliki ponižnosti, ljubezni in spoštovanju do največje in nedoumljive skrivnosti naše vere – sv. Evharistije, ne pričajo le besede, ampak tudi osebni zgled svetega očeta JANEZA PAVLA II.: »Da bi prejeli Kristusa se je treba Nanj pripraviti, ker zori, zori in se plemeniti v ozračju molitve, tega globokega in skrivnostnega pogovora z Bogom ! (...) Dragi moji, staram se, zato morate na kolenih prositi Gospoda Boga, da mi pomaga pri tej nalogi [vodenja Cerkve v tretje tisočletje], ki jo še moram opraviti« (Gorzów Wlkp. 2. junij 1997).

»Kot romar na 46. mednarodnem evharističnem kongresu (31. maja 1997) naredim svoje prve korake v starodavni katedrali v Vroclavu, da bi **v veri pokleknil pred Najsvetejšim zakramentom – Kruhonom življenja**. To naredim z velikim čustvom in srcem polnim hvaležnosti Božji previdnosti." »Tudi, ko je bil krakovski metropolit, je bilo dovolj, da je šel le nekaj ulic stran, kjer imajo sestre večno češčenje. Tam je klečal ure in ure « (Rycerz Niepokalanej /v nadaljevanju RN/). 1-1991).

Na televiziji ali na fotografijah različnih časopisov lahko vidimo Janeza Pavla II., kako pada na kolena pred mistično Božjo navzočnostjo, npr. pred križem, kipom in podobami Marije in svetnikov. Papež z lastnim zgledom duhovščini in laikom kaže, v katero smer naj gre resnična prenova Cerkve v skladu s celotno kontinuiteto Cerkvenega izročila in v duhu drugega vatikanskega koncila.

Vendar obstaja velika razlika med Kristusovo **mistično navzočnostjo na zemlji in v vesolju ter Njegovo resnično SVETO Navzočnostjo** v Najčastitljivejšem in Svetem zakramentu Evharistije. V prvem primeru je On navzoč po delovanju svoje milosti, medtem ko je v drugem resnično navzoč z vso Svojo Božanskostjo in človečnostjo - **isti Kristus**, pred katerega neizmernim veličastvom se klanjajo angeli vsega Stvarstva. **Če pokleknemo**, da prosimo za milost v običajni molitvi (tj. v mistični Božji navzočnosti), še posebej med posvetitvijo in povišanjem Božanske Hostije, potem bi morali poklekniti stokrat več (kajti ni primernejšega trenutka na zemlji, da se poklonite Bogu!) v trenutku prejemanja Svetega Obhajila, ko se celotno veličastvo Svete Trojice poniža pred grešnim človekom in vstopi v Tempelj našega srca!

SVETI oče Janez Pavel II. vsak dan daruje in zaključi jutranjo sveto Mašo v zasebni kapeli z uro češčenja Najsvetejšega. Njegov klečeči lik, ki se je nizko priklonil v veliki ponižnosti, pred tako velikim veličastvom in SVETOSTJO, nas uči, da je to zunanje ponižanje telesa dokaz resničnega razumevanja ter v srcu globokega doživljanja resnične Božje navzočnosti. Podobno je ravnalo nešteto SVETNIKOV, ki nam jih sv. Janez II. nenehno daje za zgled. Svetnikovo geslo Besede Maksimilijana M. Kolbeja so bile: "**Kolena - ne razum ali pero, rodijo sad v praksi, pridigah in knjigah.**"

Takole je spodbudil druge, naj izkazujejo ljubezen in spoštovanje do Jezusa v svetem Zakramentu: »Bog živi med nami v **Najsvetejšem Oltarnem Zakramentu**. On je za nas vse. Tam išči luč in moč. Ko poklekneš pred Oltarjem, naj se vidi, da veš, pred KOM klečiš.« (RN 5/1987). Dobro je vedel, da resnična in globoka Evharistična pobožnost ni mogoča brez

popolne predanosti in združitve z Brezmadežno. Ni se obotavljal reči: » So tisti, ki jim Satan, ki Te ni hotel priznati za Kraljico in se je zato iz angela spremenil v Satana, ne dovoli, da bi pokleknili pred Teboj! « To resnico so potrdili v Baziliki sv. Marije Velike zveste sledilke **sv. Janeza Pavla II.**, ko je rekel: »Prosrite Marijo na kolenih, da se nam razodene«, in končal z: » In zdaj pripognimo kolena pred Njeno podobo (...)« (RN 4/442, 1993). rs 98).

Cerkev se je že od vsega začetka zavedala – da, ko oslabi Evharistična pobožnost, oslabi tudi vera. Tridentinski koncil (1551), ki je zagovarjal vero, bogoslužje in češčenje Najsvetejšega Zakramenta, je izjavil: »Nobenega dvoma torej ni, da morajo vsi Kristusovi zvesti - po navadi, ki je stalno sprejeta v katoliški Cerkvi, darovati temu Presvetemu zakramentu najvišji kult čaščenja (*latría*), ki je edini vreden pravega Boga.

Tridentinski koncil in takoj za njim sveti papež Pij V. je v dekretu *Q uo primum* (1570) o rimskem misalu, navajajoč zvestobo apostolskemu izročilu svojih predhodnikov, ukazal ohraniti enkrat "**za vselej**", sveti običaj razdeljevanja svetega Obhajila. vernikom le **iz rok duhovnika do ust prejemnika v klečečem položaju**. Iz istih razlogov je izključil kakršno koli sodelovanje žensk pri oltarni službi. » Če bi si kdo vendarle drznil ravnati v nasprotju, z enkrat za vselej dano našo gornjo zapovedjo, naj ve, da si bo nakopal jezo vsemogočnega Boga in svetih apostolov Petra in Pavla« (ibid.). Poznan po svoji nadnaravni pobožnosti do Presvetega Telesa in Krvi, je Papež sv. Pius Hostija. **Usta je treba ustrezno odpreti, jezik naj bo rahlo iztegnjen na spodnjo ustnico, se mora odstraniti z jezikom, ne s prsti.**

Tako danes kot v zgodovini Cerkve ni manjkalo uporniških klerikov in teologov - t.i. modernistov, ki uporabljajo laži in potvarjajo Sveto pismo in Božja izročila, ter želijo nad glavo papežev "reformirati" Cerkev s spremembo njenih dogem, liturgije, predvsem pa častitljivih in svetih obredov, ki so znamenje vere, časti in ljubezni do Najsvetejšega.

Obhajilo stoje, na roko, iz rok laičnih »ministrantov« so na Zahodu začeli uvajati v začetku šestdesetih let 20. stoletja, ne glede na morebitne papeške prepovedi in v nasprotju s sklepi II. vatikanskega koncila 29. maja 1969, kmalu po koncu drugega vatikanskega koncila. Papež Pavel VI., ki je želel pokazati **resničnega duha koncila**, izda Instruction *Memoriale Domini*, v katerem obsoja te zlorabe. Razlog za to so bili dogmatični razlogi, to je **globlje poznavanje resnice o Evharistiji**: »Po temeljiti preučitvi razumevanja skrivnosti Evharistije, njenega pomena in Kristusove navzočnosti v Njej, zaradi občutka spoštovanja do Najsvetejšega zakramenta in ponižnosti, ki jo zahteva Njegov prejem, je bila uvedena navada, da duhovnik sam položi kos Posvečenega Kruha na jezik . (...) Z vidika celotne sodobne Cerkve, je treba ta način razdeljevanja **svetega Obhajila** ohraniti, ne le zato, ker temelji na **večstoletnem izročilu**, ampak predvsem zato, ker je znamenje **vernikovega spoštovanja do Evharistije** (...) Ta praksa (...) je del priprave, ki je potrebna za čim bolj ploden prevzem Gospodovega Telesa. Poleg tega ta način obveščanja, ki bi ga zdaj morali obravnavati kot **običajno predpisanega**, najbolj zagotavlja, da bo sveto Obhajilo razdeljeno s primernim spoštovanjem in dostojanstvom; izognili se bodo vsakršni nevarnosti, da bi oskrnili Evharistijo, v kateri je navzoč cel in popoln Kristus, Bog in Človek, vsebinsko vsebovan, nespremenljivo navzoč na poseben način (neprišotno prisoten). In končno, da bo spoštovana posebna skrb, ki jo Cerkev že od nekdaj zapoveduje tudi najmanjšim koščkom posvečenega kruha: 'Če ste dovolili, da se kaj izgubi, pomislite na to, kot da ste izgubili svoje ude'. Ugotovljeno je, da s skrutitvijo ime na tako pomembnem področju, ki temelji na zelo starem in častitljivem izročilu, poleg dejstva, da gre za disciplino, lahko nosi tudi različne nevarnosti. Lahko odvrnejo ljudi od uporabe novega načina podeljevanja svetega obhajila; pomenijo tudi **izgubo spoštovanja do plemenitega Oltarnega Zakramenta**, njegovo **skrunitev ali potvarjanje pravega**

nauka. (...) Po prečitvi opažanj in nasvetov tistih, ki jim je 'Sveti Duh zaupal službo škofa', zaradi pomembnosti zadeve in tehtnosti predlaganih argumentov vrhovni pastir odloči, da **dolgo - sprejeti način razdeljevanja svetega Obhajila vernikom, se ne sme spreminjati.** Sveti Sedež zato resno spodbuja škofe, duhovnike in vernike, naj goreče spoštujejo ta zakon, veljaven in ponovno potrjen po presoji večine katoliških škofov, v obliki, ki je skladna s sedanjim obredom svete liturgije, kar je potrebno za vesoljno **dobro Cerkve.**« Pavel VI., zavedajoč se velike odgovornosti pred Bogom za prenos neomadeževane vere prihodnjim rodovom, je zgornji napotek vključil v svoj novo izdani misal (*Editio typica Vaticana* 1970, čl. 117). Izrazil ga je tudi v številnih osebnih izjavah (prim. p. N. Nasuti, *Evharistični čudež v Lancianu*, Arka 1990; M. Dybowski, *V obrambo čaščenja Presvetega zakramenta*, Antyk 1999).

Vendar pa je neposlušnost in samovoljnost mnogih škofov, združena s pasivno ali strahopetno držo preostalih pastirjev, povzročila, da je sveto obhajilo stoje, v roki in iz rok laikov » služabnikov « postalo razširjeno. Uporabljena je bila skrajno goljufiva in perfidna taktika, ki se je nanašala na koncil in domnevno privolitev zadnjih papežev! Na ta način so nastala *faits accomplis*! To je seveda navdihnilo prostožidarstvo, podprto s svetovnim tiskom in televizijo, sovražnim Cerkvi (prim. P. Fisher, *Satan je njihov Bog*, Rev. B. Günt c njo, *Satan obstaja zares*, 4. izd.). Na Poljskem je glavni pokrovitelj modernistov protikatoliški »Tygodnik

Powszechny«. Po francoski revoluciji je prostožidarstvu in pozneje komunistom uspelo v višja semenišča uvesti najbolj nadarjeno mladino, ki danes zaseda visoke položaje pri Svetem sedežu in škofijah. Med pontifikatom Pavla VI. in našega Papeža je bilo iz različnih vatikanskih kongregacij izdanih veliko dokumentov in navodil, ki so bili v nasprotju z nauki

Papežev in izročilom. Pri njihovem izvajanju škofje in duhovniki niso preverjali njihovega izvora. To so modernistična duhovščina in teologi izkoristili za uničenje Cerkve od znotraj. Zato je Marija že v La Salette (1846) opozorila, da bo Sveti sedež prežehl duh antikrista. Zato postanejo razumljive besede Pavla VI., izrečene leta 1966: »

V današnji Cerkvi so sile, vključno z duhovniki in Bogu posvečenimi ljudmi, ki mu povzročajo več škode kot največji zunanji sovražniki. Satan sam je vdrl v Božji tempelj ." (Rev. B. Güntcher , Satan obstaja zares , 4. izdaja, Verse 1995, stran 400, Rev. Dr. R. Ukleja, Madonna Placzej, Salezjańskie Edition , 1995). Nič manj boleča ni bila pritožba v njegovem govoru 29. junija 1972, na praznik Petra in Pavla, ko je govoril o anarhizaciji in samouničenju Cerkve: **"Satanov dim je skozi neko špranjo vstopil v Božji Tempelj."** Naša Gospa je opozorila na strašne posledice krize vere med pastirji, ki širi številne in katastrofalne zmote v Fatimi in v prikazovanjih v Akiti in Amsterdamu, ki jih je nedavno priznala Cerkev (prim. J. Leary, *Pripravite se na veliko stisko in obdobje Miru*, Arka 1999, in .de Lassus , *Skrivnost Marije iz La Salette - o zadnjih časih*, Antyk 2000 prim. dr. R. Ukleja , *Zmagoslavje Cerkve po videnju sv. Janeza Boska.* , Maria Vincit 2000). Od tod ogromna sovražnost in sovraštvo nekaterih duhovnikov in teologov (...) do vseh Marijanskih sporočil, ki se pogosto nanašajo na njihovo destruktivno delovanje v Cerkvi.

Takoj po prevzemu pontifikata Janez Pavel II. v številnih osebnih pogovorih ni skrival zaskrbljenosti in ogorčenja nad temi verouničujočimi zlorabami. Na vprašanje dr. W. Półtawske: Sveti oče , kako naj prejemamo sveto obhajilo: stoje ali kleče, je brez oklevanja rekel: **"Samo kleče!"** To je še jasneje potrdil v različnih dokumentih. Ko je videl strahoten upad vere ter prazne in oskrunjene cerkve na Zahodu, je na začetku svojega papeževanja ukrepal, da bi preprečil (vsaj v vzhodni Evropi) nadaljnje uničevanje Cerkve in ateizacijo narodov kot posledico širjenja teh napak. **Vedel je, da je kriza bogoslužja enaka krizi človeka.**

Na veliki četrtek leta 1980 je sveti oče JANEZ Pavel II. škofom naslovil pismo o skrivnosti in češčenju Evharistije [*Dominicae Cenaе*], v katerem je spomnil, da (...) je prenova bogoslužja, ki se izvaja pravilno, v duhu II. vaticanskega koncila nujen pogoj za njegovo uresničevanje koncilskih naukov, (...) prepričan, da je SVETI Duh skozi II. vaticanski koncil "napovedal" Cerkvi te resnice in dal navodila, ki služijo izpolnjevanju poslanstva do ljudi, današnjega in jutrišnjega dne je SVETI OČE opozoril na zlorabe, ki so se prikradle v Evharistično bogoslužje, in ukazal pripraviti navodilo, ki bi jih pomagalo odpraviti« (p. T. Sinka, *Ceremonie Mszy św.*, ITKM, Krakov 1998).

Po tem 177. poljska škofovska konferenca (10.–11. december 1980) ob upoštevanju Papeževih navodil izda uredbo, v kateri veliki primas tisočletja p. Kardinal sv. Wyszyński jasno pravi: **"V poljskih škofijah se sveto Obhajilo prejema iz rok obhajanca [duhovnika] na usta v klečečem položaju.** Ta pravila je treba upoštevati pri svetih Mašah tudi za posebne skupine " (*prav tam*).

»Če se sveta Maša obhaja na Oltarju, kjer je Tabernakelj z Najsvetejšim, je klečanje obvezno ne samo od transsubstanciacije (*sprememba kruha v Kristusovo telo*) svetega Obhajila, ampak med vso sveto Mašo, kadarkoli gremo z ene strani prezbiterija na drugo, da opravljajo liturgične naloge, pa tudi, ko kdo pride k Oltarju in odide« (GIMR št. 233).

Če vrhovni pastirji (nasledniki sv. Petra) v svojih dokumentih podajo nedvoumno razlago nekega vprašanja , postane vsakomur jasno, da po mislih in volji Papežev ta

zadeva ne more več veljati za prosti dogovor župnikov in teologov. Papeže je Kristus imenoval za varuhe in prevajalce celotnega depozita Razodetih Resnic.

Poljski škofje, vedno poslušni Papežem, v tisočletni tradiciji poljskega krščanstva nikoli niso dovolili razdeljevanja svetega Obhajila stoje, sede, na roko in iz rok laičnih "ministrantov". Ta sramotna praksa se je prvič pojavila na Poljskem v osemdesetih letih prejšnjega stoletja (predvsem v neokatehumenskih skupnostih, kasneje v Prenovi v Svetem Duhu IN podobnih, ki so se na Zahodu izkazale za Trojanskega konja v Cerkvi).

Pretresljivo je dejstvo, da so nekateri škofje in duhovniki na Poljskem že od vsega začetka imeli pogum, da so samovoljno odstopali od te resolucije. Vernikom so lagali, da tako želita Papež in koncil. To odkrito dejanje neposlušnosti Janezu Pavlu II. in vsem njegovim predhodnikom nadaljujejo mnogi duhovniki vse do danes. To zelo škoduje avtoriteti koncila in predvsem vrhovnemu učiteljstvu Cerkve, ki je Kristusov namestnik. Preprosto je videti, kako hudičev in sprevržen je argument, ki ga uporabljajo nekateri duhovniki, ko obtožujejo vernike, ki upravičeno zavračajo sveto obhajilo. stoje in na roko od laičnih »oskrbnikov«, da so neposlušni Cerkvi in Papežu (!) Besede sv. Papeža Pija

Janez Pavel II. v pismu Dominicæ Cenæ močno poudarja, da obstaja tesna povezava med odpravljanjem zunanjih znamenj češčenja do Najsvetejšega in slabljenjem vere: »Naša poklicanost je, da – predvsem z lastnim zgledom – prebujamo vse zdrave manifestacije češčenja do Kristusa, ki je navzoč in dejaven v tej zakramentalni Ljubezni [Evharistije]. Bog ne daj, da bi ravnali drugače, da bi oslabili to spoštovanje in se »odvadili« od raznih pojavov in oblik Evharističnega bogoslužja, ki lahko izražajo tradicionalno, a zdravo. pobožnosti, predvsem pa tisti » čut vere « , ki je udeležba celotnega Božjega ljudstva, kot je spomnil Drugi vatikanski koncil. Vendar prejem svetega Obhajila to imenuje: » obžalovanja vredno pomanjkanje spoštovanja do Evharistične hostije«. In še: »Dotikati se svetih OBLIK hostije, pa tudi deliti jih z lastnimi rokami, je prav privilegij posvečenih [duhovnikov].« V istem pismu se je opravičil v svojem imenu in v imenu škofov za vse, kar bi »utegnilo zaradi (...) pristranske, enostranske ali zmotne interpretacije ugotovitev Drugega vaticanskega koncila povzročiti škandal in tesnobo glede dogme in časti, ki pripada temu velikemu zakramentu.« Janez Pavel II. je spomnil, da je drugi vatikanski koncil ponovno **»potrdil« te nespremenljive »resnice«** (sveto obhajilo klečeče, na jezik, iz rok duhovnika), ki imajo svoj vir v Svetem pismu in izročilu Cerkve.

Da bi se izognili skrunjenju pri svetem Obhajilu. duhovniki so dolžni uporabljati pateno. Vendar pa so ob predaji v roke vedno drobtinice svete hostije. (tudi najmanjše, prostemu očesu nevidne) na rokah, od tam padejo na tla, lahko končajo v žepu, na stranišču, na ulici itd. Vsakič se zgodi svetoskrunstvo. V tej obliki lahko kdorkoli z ulice zlahka dobi hostijo, da jo oskruni (npr. satanistične črne maše), kar je na Zahodu postal pogost pojav. Podobni primeri so se zgodili v starih časih. Zato so Papeži s to mislijo že na začetku obsodili ta obred.

Prej je papež Štefan I. († 257) razglasil, da »laiki ne smejo prevzemati funkcij, ki pripadajo duhovščini« (Regesta, str. 925- Mansi I , 889). Sinoda v Saragossi (380) je izobčila tiste, ki so prejeli Obhajilo na roko. Podobno so uredili sinodi v Toledu (400) in Rouenu (650) ter koncil v Konstantinoplu (692).

Navajanje Papeža za opravičevanje dajanja Obhajila stoje ali na roko kaže na popolno nepoznavanje cerkvenega nauka. Papež je nezmotljiv v svojih naukih, ne v svojih dejanjih. Za škofo in duhovnike so Papeški dokumenti zavezujoča norma , zato Zakonika cerkvenega

prava (CIC), ki ni papeški dokument in nima stopnje nezmotljivosti, ni mogoče razlagati ločeno od nauka Papežev in izročila, ki so, kot viri Božjega razodetja, edina norma odnosov. KPK v izjemnih primerih dovoljuje "laične ministrante", a to ne pomeni, da je zavezujoča pred Bogom. CPK je bil izdan v času (1983), ko je bila ta praksa nezakonito vsiljena vernikom na Zahodu. Da bi se izognil razkolu, ga je Sveti sedež prisiljen tolerirati, čeprav je papež proti temu (na podoben način je bil Mojzes prisiljen podeliti ločitveni list JUDOM, čeprav to ni bilo v skladu z Božjo voljo). Če je Papež ne sprejme, pred Bogom ne velja. Da bi pridobili Božjo milost, so se škofje dolžni od tega distancirati.

Ustvarjalci lažnih obredov, ki lastno nezmotljivost postavljajo nad Papeško nezmotljivost, zamolčijo še eno sveto pravilo, ki velja za Cerkev, in sicer, da se ne more nikoli odstraniti tisto, kar je v Cerkvi običaj že 2000 let. Ekumenski koncil v Trentu (16. stoletje), ki se je boril z Luthrovo reformacijo in ostanki arijanske krivoverstva, da bi odstranil in izkoreninil te herezije, ki povzročajo »veliko (...) škodo čistosti nauka katoliške Cerkve in zveličanje duš« (Breviarium Fidei, str. 357), sprejel naslednji dogmatski kanon (13. kanon): **»Če kdo trdi, da je v katoliški Cerkvi sprejete in priznane obrede (...) mogoče bodisi zaničevati oz. prostodušno izpustiti brez vsakega greha ali pa ga kakšni pastirji Cerkve spremenijo za kakšne nove obrede – naj bo izključen iz skupnosti vernikov«** (Breviarium Fidei, Księg. św. Wojciecha, Poznań 1988, str. 525). »Pri zakramentalnem obhajanju je v Božji Cerkvi vedno obstajala navada, da laiki prejemajo sveto obhajilo od duhovnikov (...), kar je navada, ki izhaja iz apostolskega izročila in jo je prav, da se ohrani« (Breviarium Fidei, str. 403). V odloku o ustanovitvi duhovništva odločno navaja, da je razdeljevanje svetega obhajila laiki sodijo v bistvo in naravo zakramentalnega duhovništva: »Sveto pismo KAŽE in izročilo Cerkve vedno uči (kan. 1), da so apostoli in njihovi nasledniki v duhovništvu prejeli moč, da posvečujejo, darujejo in delijo njegovo telo in Kri« (ibid., str. 473). Toda **Ijudstvo, ki na noben način ne nadomešča osebe božanskega Odrešenika ali deluje kot posrednik med seboj in Bogom, ne more na noben način izvajati duhovniške oblasti.** Vse to je **RESNICA VERE** (Papež Pij XII., *Mediator Dei*). Po nauku Cerkve so resnice vere iz Božjega razodetja brezčasne in jih ni mogoče nikoli spremeniti. Papež nima moči, da bi jih spremenil. Tudi veliki cerkveni doktor – pozno Sveti Tomaž, ki navaja izročilo samih apostolov, odločno trdi: **»Kristusovo telo pripada duhovnikom in se ga ne more dotakniti nihče, ki ni posvečen«** (Theol. III, q 82 a 3). le obramba pred omadeževanjem in žalitvijo.

Torej, ali sodobni "popravljalci" Cerkve mislijo, da je Sveto pismo in so nauki vseh Papežev lažni? Ali pa so morda ti nesrečni »reformatorji« dobili novo »razodetje«, ki prejšnje razveljavlja? Očitno so bile besede Svetega pisma veljavne le 2000 let : **»Kristus je isti včeraj in danes in na veke«** (Hebrejcem 1:3).

Niti sedanji Papež niti njegovi nasledniki ne bodo nikoli (do konca sveta) mogli izdati nobenega dokumenta, ki bi dovoljeval ali podpiral razdeljevanje svetega Obhajila stoje ali na roko in v prezbiterij pripeljati laične »službence«, ki delijo sveto Obhajilo in ženske, ker jim, kot je opomnil Prvi vatikanski koncil, ni bila dana moč ustvariti novega Evangelija in izročila (prim. Heb. 13 Če bi to storili, bi morali dvomiti v svojo nezmotljivost in nezmotljivost svojih predhodnikov, potvarjati Sveto pismo in celotno izročilo ter zanikati nezmotljivo delovanje Svetega Duha v Cerkvi, to pa je absolutno nemogoče (izjema bi bil samo antipapež), ker Papež ne more delati **napak ki nezakonito vsiljujejo sveto Obhajilo stoje, na roko in iz rok laičnih "služabnikov", ki niso v edinosti s Cerkvijo. Uvedba teh obredov lahko služi le demonu.**

Prvi v Cerkvi, ki so uvedli obhajilo stoje in na roki, so bili arijanski krivoverci v 4. stoletju, da bi poudarili pomanjkanje vere v navzočnost Gospoda Jezusa v Evharistiji in izrazili, da je le

simbol in znamenje edinosti Kristjanov. Da bi izrazili raznolikost vere, je bila v liturgijo uvedena nova oblika. Nasprotno: Cerkev je, da bi poudarila dogmo o navzočnosti Gospoda Jezusa v Evharištii, uvedla obhajilo kleče in na jezik ter v bogoslužju zavrnila vse, kar bi lahko bilo zavajajoče. Obhajilo stoje in na roko so leta 1549 ponovno uvedli protestantski reformatorji, predvsem zato, da bi ponovno zanikali katoliške dogme o duhovništvu in resnični Kristusovi navzočnosti v svetem zakramentu. Ta praksa je od takrat postala **znak antikatolicizma**.

Zakaj je le klečanje dostojanstven odnos? Klečanje je vedno znak vere in spoštovanja do večjega. Najvišja vrsta spoštovanja je spoštovanje. Muslimani ne le klečijo, ampak se celo dotikajo tal s čeli, ko kličejo Alaha, svojega boga, čeprav imajo o njem le nejasno predstavo. **Katoličan pa ima Boga navzočega v polnosti in vsebini pred seboj, vendar ne kleči** – temveč **STOJI!** Po 20 stoletjih klečanja je nenadoma prišel na noro idejo, da moraš pri svetem Obhajilu **PRED BOGOM STATI !!!** Bog sam je razodel, kako naj ga poveščujemo. V Svetem pismu obstaja približno 500 verzov, ki govorijo o padcu na kolena in z obrazom navzdol pred Božjim neskončnim Veličanstvom in Svetostjo (prim. nekatere od njih: 1 Mz 22:5; 24:26; 24:48; 24:52; 2 Mz 3: 12,31; 16,10; 15,20; 15,32; 20,18; Tob 12,14; 1Mc 4,55; 10,20; Iz 49,1; 49,23; Ez 1,28; 2,23; Dn 10,9; 15,39; 5,25; Lk 5,12; 7,16; 8,41; Dela 9:36; 1 Kor 14:11; 5:11 19.4; 22.8).

Kaj izraža stoječa drža? Lahko izraža spoštovanje, pripravljenost ukrepati, služiti ali pričakovanje. Mnogi zmotno menijo, da je to tudi znamenje zmage vstajenja, ki jo je osvojil Kristus, ki ga postopoma prejemamo tudi mi. Vendar ne smemo pozabiti, da je to dvoumen odnos. Odnos, ki se tudi reče: Jaz sem višji ali enak tebi! Torej lahko izraža tudi predrznost in aroganco! Kako se človek obnaša, ko postane ponosen? Zravna se, dvigne glavo, ramena in celotno postavo. Vse v njem pravi: večji sem od tebe! To je nesprejemljivo stališče, tako za Boga kot za človeka. **Kjer je ponos, tam ni Boga** – je rekel Gospod Jezus sv. Favstini (Dnevnik V - 1563).

Ko pa je nekdo v duhu ponižen, skloni glavo, upogne celotno postavo, skratka poniža se. In to toliko globlje, kolikor večji je tisti, pred katerim stoji, tudi ali še bolj pripravljen delovati, služiti. Bolj zato, ker gre za držo oboževanja, globlje predanosti – pokornosti, izražanja spoštovanja, ponižnosti in poslušnosti. Tako s samo držo povzdigujemo Tistega, pred katerim klečimo, kažemo Nanj in pravimo, da je to nekdo višji, pred katerim se moramo ponižati, ki mu moramo dati slavo in h kateremu se lahko obrnemo po milost. Zato je bilo tudi v poganskih religijah klečanje pred Bogom ali cesarjem enakovredno izpovedi vere: Ti si Bog! Številne so vrste kristjanov, ki so bili mučeni zaradi tega, ker niso hoteli poklekniti pred lažnimi bogovi – nasprotno, želeli so poklekniti le pred Edinim resničnim Bogom, skritim v Svetem Zakramentu. Danes je pogosto prepovedano pod sankcijo posmeha, javnega sprenevedanja, včasih celo pod sankcijo izključitve iz Cerkve ali skupnosti kot neposlušno, ker moti mir in red. In to počnejo duhovniki, ki so poklicani braniti bogoslužje po SVETEM izročilu (Janez Pavel II., enc. *Pastores Dabo* ... 22-23 48n, 57-62), v imenu večkrat obsojenega racionalizma, modernizma in liberalizma. s strani Cerkve (glej sveti papež Pij X. *Pascendi...*, Pij IX., *Quanta Cura*). **"Lotili smo se demoralizacije v velikem obsegu; pokvarjenosti ljudi s strani duhovščine in duhovščine s strani nas,"** pravi član visokega Venta Italia Vindice (A. Lossus, *Masoneria*, Pariz 1993, str. 104). za kroge, ki podpirajo dejanja, ki naj bi »prenavljali« Cerkev (tj. priklanjali se bolni miselnosti in duhu tega sveta) in »odpirali svetu«, velja navesti podatek iz francoske revije *demain«Vers»*: "Obstajajo tri faze masonsko-diaboličnega načrta:

1. Z vsemi sredstvi doseči občestvo v rimokatoliških Cerkvah.

2. Zagotoviti je treba, da se ' kruh ' daje v roke obhajancev da vera in pobožnost počasi izgineta in tako prideta do tretje stopnje.
3. Verniki, pripravljeni na ta način, bodo prepričani, da je Evharistija samo simbol obeda in navsezadnje simbol univerzalnega bratstva« (razv. D. Olewiński, *V obrambo maše* SV. *Sveto in katoliško izročilo*, Antyk 1997, str. 7-8).

Chesterston je rekel, da se človek na kolenih ne zaveda, kako **VELIK** je . In res, človek ni nikoli lepši kot v ponižni drži klečeč pred Bogom. **"Ko se ponižaš in izničiš pred mojim veličanstvom** - pravi Gospod Jezus - **tedaj te zasledujem s svojimi milostmi. Uporabljam vsemogočnost, da te povišam"** (Dnevnik 576; prim. 1 Pt 5,5). "Ponižajte se pred Gospod in jaz te bom povzdignil« (Jak 4,9). Ko so apostoli videli Jezusa po njegovem vstajenju, so ga »počastili« (Mt 28,17). Enako je bilo, ko je šel v Nebesa (Lk 24,52) .. V svetopisemskem smislu prikloniti se vedno pomeni pasti na kolena ali obraz.

V nasprotju s primitivno nihilistično propagando »reformistov« klečanje ni suženjska gesta. Skupaj z drugimi kretnjami, kot so pokončna drža, priklon, udarjanje po prsih, znamenje križa – je eden od načinov »izražanja duha v telesu« (J. Ratzinger, *Das Fest des Glaubens*, Einsiedeln 1993). . notranji kult" - pravi papež Pij XII. **Zato kult ni dovolj (ponižnost) srca (duha). Boga moramo častiti tudi s telesom** (glej 1Kor 6,20; Jakob 2,17; 20f). Človekova narava (minljivo telo), kot edini tustvetni del človeka, se mora podrediti svetu Duha (večnosti) to zahteva (Pij XII., *Mediator Dei*). »Sveti zbori učijo,« pravi Pij XII., »da je izročilo Cerkve od začetka njenega obstoja, da. častimo v enem čaščenju [v ponižnosti, klečečih] Boga, učlovečeno Besedo in Njegovo Telo,« sveti Avguštin pa pravi: » Nihče naj ne jé tega telesa brez predhodnega čaščenja in dodaja, da s čaščenjem ne le ne grešimo, ampak grešimo z nečaščenjem « (glej Pij XII enc. *Mediator Dei* 30 in 37).

Modernisti in mlačni katoličani se, da bi prikriji svojo duhovno praznino, zatekajo k zahrbtni in sprevrženi argumentaciji, da ni treba klečati, saj je najpomembnejše tisto, kar se doživi v srcu. S tem pričajo, kako površno doživljajo Božjo navzočnost in da se ne zavedajo ali ne verjamejo, kdo je v resnici Tisti, s katerim se združujejo. **Resnična izkušnja Božje dobrote in položaja pred Njegovim ogromnim Veličastjem in Močjo sprosti v srcu človeka, ki se zaveda lastne grešnosti, tako velikansko hvaležnost in ljubezen do Boga, da duša ne zmore doživeti nepojmljivega veselja ob Bogu, ki odpušča in ga ljubi, sicer na kolenih.** Klečanje se tu kaže kot izraz resnične ljubezni, hvaležnosti, hkrati pa spoznanje lastne šibkosti in ničevosti, kar nas spodbuja k neomejenemu zaupanju v ljubečega in vsemogočnega Boga. Resnično ponižno klečanje nima izvira v silnem strahu, kot da bi stali samo pred močnim in strogim monarhom. Češčenje Evharistije »s pobožno in spoštljivo resnostjo (...) ne odvzame domačnosti in nežnosti«, je dejal menihom v Montevideu (31. marec 1982) Janez Pavel II. Sveti Duh je Cerkev večkrat spomnil na to: »Sveta liturgija zahteva, da sta ta dva elementa [zunani in notranji] tesno povezana drug z drugim« (Pij XII., *Mediator Dei*; prim. *Breviarium Fidei*, str. 530. Vidimo potem, da je v skladu z doktrinarnimi in dogmatičnimi določili Cerkve **vsiljevanje ali celo najmanjše namigovanje v stoječo tj. nedostojno držo, v nasprotju z izrekanjem dolžne slave našemu Stvarniku, kar vodi v spodkopavanje temelje vere in vernikom jemlje številne neprecenljive Milosti .**

Nespoštovanje SVETOSTI Evharistije je smrtonosen strup za vero. Klečanje ima in bo vedno imelo nesporen pomen. Zato nas navdušuje ponižna drža fatimskega angela, ki je s celom do tal in na kolenih slavil Boga v Evharistiji z besedami: »Tako je treba moliti!« Fatimski

otroci so večkrat videli angela, kako moli s **čelom do tal**. Vsak dan so na kolenih po več ur odgovarjali Bogu za pretrpljene žalitve v Najsvetejšem. Maja 1916 so bili priča, kako je angel varuh Portugalske, padel **z obrazom na tla**, častil presveto Hostijo, iz katere so v kelih pritekale kapljice krvi. Čez nekaj časa je rekel: "Prejmite telo in kri Gospoda Jezusa, ki so ga tako strašno žalili nevhvaležni ljudje. Pokesajte se za njihove grehe in potolažite našega Boga."

Jezus sam je apostolom dal lekcijo o ponižnosti in ponižnosti z umivanjem nog. V Getsemaniju je pokleknil na kolena, padel na obraz in prosil Boga Očeta, naj se po Njem izpolni Božja volja. In za kakšno molitev je prosil Janez Pavel II.? Ali ni rekel: »Molite na kolenih in potem boste prosili za vse?« Toliko duhovnikov si želi prenove svojega življenja, prenove Cerkve Boga so prisiljeni javno žaliti s tem, da dajejo sveto Obhajilo tistim, ki stojijo. Vsak dan molijo "Oče naš" in darujejo sveto Mašo. In kako sprejmejo Gospoda Jezusa v svoja srca, ko je v njihovih srcih sovraštvo in jeza, ko javno preganjajo vernike, ki dajejo dolžno slavo in čast ter čaščenje **celotni Sveti Trojici**? Ker je dostojanstvena **drža na kolenih** Svetost Boga. Takšno ravnanje z Evharistijo in verniki se ne morejo prevarati, da so ti znaki, ki dokazujejo našo ljubezen - ko se pokrižamo, priznamo, da pripadamo Bogu, podobno, kot nosimo medaljone, križ – kot, ob vstopu v cerkev pokrižamo s sveto vodo. Vse to so vidna znamenja, ki pričajo o naši ljubezni. Teh znamenj ni mogoče nikoli odstraniti, ne da bi škodovali resnični veri. In ali ni Evharistična procesija na Korpus Christi znamenje, vidno vsemu svetu?

Ženska se približa klečečemu duhovniku: »Oprostite mi, da sem prekinila molitev. Nisem bila katoličanka, a sem prišla na duhovnikove pridige. Prepričala me je njihova vsebina, ostal pa je dvom, ali duhovnik res verjame v kar je rekel in ali to prakticira v življenju. Ob pogledu na duhovnikovo spoštljivo pokleknitev in nato na njegovo molitev sem se znebila tega dvoma.« Besede Gospe, namenjene predstojnici sv. frančiškanskega samostana v Agredi – Marije Jezusove – pričajo o pomenu duhovniškega pričevanja: »Če je nespoštovanje Najsvetejšega zakramenta hud greh za vse otroke Cerkve, potem si nevredni služabniki oltarja zaslužijo še večjo kazen. Zaradi nespoštovanja, s katerim so ravnali z Najsvetejšim, so ga tudi laiki zanemarjali" (Mistično Božje mesto, Michalineum 1999). Nesrečni "inovatorji" zavračajo pričevanja svetnikov in mistikov, ki potrjujejo resnice vere v Svetem pismu . Izročilo svetnikov je veliko bogastvo Cerkve in, kot je rekel Janez Pavel II., eden od »zanesljivih virov spoznanja Boga« nam, katoličanom, govori: »Če bi mi verjeli, kar verjamete vi, katoličani (ali vsaj pravite, da verjamete), bi šli k Jezusu v Hostiji **na kolenih**« (SB. Mc Kenn, *Jesus is my Savior*, Ed. M., Kraków 1995, str. 50). -51). Klečanje človeka postavi v resnico, ki ga osvobaja vseh zablod lažnih mnenj o sebi in Bogu. Poleg tega človeka osvobodi, ker se sam Bog takrat poniža pred svojim stvarstvom in ga napolni s svojo milostjo, polnostjo Božjega Življenja. Medtem, ko **STOJEČA drža pogloblja naš ponos, nas oddaljuje od Boga in je drža človeka, ki je zaslužjen in zaslepljen s svojo veličino ter ponižuje svoje dostojanstvo Božjega otroka. Hkrati pa potvarja vso resnico o grešnem človeku in o Bogu, ki ni samo Usmiljenje, ampak tudi z NESKONČNA MOČ, VELIČASTJE IN SVETOST**. Isti tisti, pred KATERIM nešteti angeli in svetniki n Nebesih padajo na obraz. Pri vsakem duhovniškem blagoslovu naj verniki padejo na kolena, da bi pridobili milost, saj v osebi duhovnika stojijo pred istim ogromnim Božjim veličastvom kot angeli v Nebesih.

Med vnebovzetjem je sveti Janez videl v Nebesih pred Božjim prestolom nešteto SVETNIKOV, ki so s spoštovanjem padali na obraz in sijali od ljubezni: »In vsi angeli so stali okoli prestola (...) in padli na obraz pred prestolom in častili Boga« (Raz 7, 11; Raz 4, 9-1 1;

Raz 5, 8 in 14; Raz 19, 4; Raz 22, . Ko je videl Jezusa, ki je sijal v svoji moči in slavi, je »je kakor mrtev padel na svoj obraz." (Raz 1, 17).

Da nas Bog ne bi šokiral, ohromil ali celo izničil, skriva svoje neskončno veličastvo v podobi svete Hostije. Za naše zasluge in povišanje želi, da se, poslušni pravemu Nauku Cerkve, da ste poslušni ponižanju. (*vedno kadar poskušasš vstati v duši - padaš v Duhu in kadar pristaneš na padec v duši – vstajaš v Duhu*)

Kako se lahko šteje za normalno, da se združimo z velikim Božjim Veličastvom pri svetem Obhajilu brez najmanjšega znaka spoštovanja, ko pa, kot pravi sv. Pavel: »Samo v imenu Jezusovem naj se pripogne vsako koleno v Nebesih, na zemlji in pod zemljo« (Flp 2,10). In tukaj je **NAJSVETIJSI ZAKAMENT - skriti BOG**, Živi in Resnični!!! Bolj kot se Bog ponižuje, toliko večje bi moralo biti človekovo ponižanje. Največje Božje ponižanje do človeka je, združiti se z njim med prejemom svetega Obhajila. Če je nesprejemljivo stati pri posvečenju, blagoslovu z Najsvetejšim in duhovniškem blagoslovu, je to še stokrat bolj nesprejemljivo pri prejemu svetega obhajila, **KER ČE TI TUKAJ NI POTREBA KLEČATI, POSTANE VSAKO DRUGO KLEČANJE NESMISELNO!** » Cerkev, ko pripogiba kolena v Jezusovem imenu poudarja največjo ; pridružuje se gesti veselja, ki se pokloni zmagovalcu, in tako tudi sama stopi na njegovo stran« (...). « Tako je Pismo Filipljanom z združitvijo besed starozaveznega prerokovanja (prim. Lz 45,23) in pričevanja samega Jezusa (prim. Mt 26,39; Lk 22,41) podalo gesto klečanja, vzeto kot odnos kristjanov do Jezusovega imena, kozmično in zgodovinsko odrešilno globino, v kateri ta telesna gesta postane krščanska izpoved vere, ki je ni mogoče nadomestiti z besedami« (J. Ratzinger, *Das Fest des Glaubens*, Einsiedeln 1993. 66n.).

Satan najbolj sovraži tiste, ki klečijo ob svetem obhajilu!!! Tudi največji sovražniki Cerkve so znali častiti Boga. Zato zemeljski satanovi služabniki, nacisti in komunisti, ko službeno vstopajo v Cerkev, niso nikoli pokleknili, ker bi s tem hudo užalili svoje nadrejene. Boj proti ponižnosti pred Bogom je bil eden najpomembnejših elementov nacistične propagande, ki je razglašala: " Nemci ne klečijo pred svojim Bogom, Nemci pred svojim Bogom stojijo." Zloglasni Goebbels se je v imenu domnevno svobodnih ljudi (freie Menschen) osebno zavezal proti "klečečnemu suženjstvu". Premnogi pastirji danes zavzemajo do vernikov enak odnos!

Tudi neinteligentne živali so vedele, kako častiti svojega Stvarnika. SVETI Anton Padovanski je postal znan po tem, da je Bonivilla, privrženca albižanskega krivoverstva, v izrednih okoliščinah prepričal, da v svetem zakramentu prebiva pravi Bog. Ko je dvignil posvečeno Hostijo, je mula, ki je bila tri dni brez hrane, padla na kolena, ne glede na krmo, ki so jo postavili pred njo. Na kolena je ni spravil živalski nagon, ampak Božja moč – tako, da se od takrat naprej nihče več ne bi izgovarjal, da ne ve, kakšno držo naj zavzame v soočenju s svojim Bogom. Po tem dogodku so se Boniville in skupina heretikov spreobrnil v pravo vero (pater N. Nasuti, *Evharistični čudež v Lancianu*, Arka 1999). Tu se postavlja vprašanje: če živina poklekne ob Betlehemske jasli in »vol spozna svojega Gospoda« (prim. Iz 1,3), kako naj nebi pokleknil razumni katoličan, ki ga vodi čista vest? Še bolj pa škof ali duhovnik?

Vsi poznamo besede čudovite in navdihnjene pesmi: **"Padite na kolena, spoštljivi ljudje. Slavite svojega Gospoda, SVETI, SVETI, SVETI"...**, Da padete na kolena, morate biti napolnjeni s spoštovanjem. **Vedeti morate pred Kom in zakaj! Če je sam Gospod Jezus, ki je bil brez greha, »padel na obraz« (Mt 26,39) pred Bogom Očetom med prošnjo v vrtu Getsemani, kakšen izgovor lahko ima grešen človek, da bi ne storil tega?!? Zato**

Cerkev v svojem pravem nauku že 2000 let pozna v odnosu do Evharistije samo eno obvezo - **!!!!NA KOLENA!!!!**

Tu se postavlja pod vprašaj sveto katoliško načelo **lex orandi - lex credendi** (kakor moliš, tako veruješ - kakor veruješ, tako moliš), ki navaja dogmatsko pravilnost molitev, ki so bile globoko zakoreninjene in so bile v bogoslužju Boga že stoletja. Takšne molitve vključujejo nešteto koledniških in evharističnih pesmi o čaščenju Boga na kolenih in s čelom do tal. Npr.: "Jaz, bedni prah, klečim od veselja pred tvojim veličanstvom z vojsko angelov"; "In ko so pastirji vse razumeli ... so padli na kolena pred njim in častili svojega Gospoda." O njihovi teološki globini je večkrat govoril Janez Pavel II. Tako so ljudje verjeli in molili 20 stoletij.

Po cerkvenem nauku je zavestno dvomiti o vsebini starih molitev enako izločitvi iz Cerkvene skupnosti. Ne morete spremeniti dogmatične gotovosti tradicionalnih molitev, ne da bi spremenili svojo vero!!! Če bi bilo to storjeno, bi SVETO PISMO veljalo za lažno, nauke vseh Papežev in škofov, ki so bili dva tisoč let združeni z njimi, pa za krivoverske! Kot poudarja kardinal J. Ratzinger, »Kako naj človek verjame skupnosti, ki kar naenkrat razglasi za strogo prepovedano nekaj, kar je bilo zanj pred tem najbolj sveto in plemenito, in željo po tem prikaže kot nekaj nespodobnega? Ali naj človek temu še verjame ali ne?" Kako naj ve, da ne bodo današnje zapovedi postale jutrišnje prepovedi (...). To je gotovo napačna pot (...). Liturgija ni nekaj, kar si nenehno izmišljujete nova naročila. Liturgija mora ohraniti svojo veliko kontinuiteto, njena končna nedotakljivost, zaradi katere se srečujem s tisočletji in s tem s samo večnostjo (*Sól Ziemi*, Znak, Kraków 1997, str. 151-153) Danes se ta veliki kapital ponižnosti med Božjim ljudstvom nepremišljeno uničuje vse redovne kongregacije v imenu lažne prenovne Cerkve, upognjenih kolen, čuta za Sveto in strahu pred Bogom, ki so ga razvile generacije svetih škofov, duhovnikov in papežev.

V luči tukaj citiranih dokumentov lahko vidimo, kakšen velik škandal in žalitev za Boga so poskusi, da bi se kult češčenja vsaj malo zmanjšal in da bi se spremenile stoletja uveljavljene oblike češčenja Evharistije. Zavesten in načrten odrez od tradicionalne liturgije je sovražno dejanje, uperjeno proti Kristusovi Cerkvi – z namenom, da bi jo uničili. To se je zgodilo na Zahodu, kjer se je Krščanska civilizacija spremenila v civilizacijo smrti. Nihče razen papeža nima v Cerkvi pravice (niti kardinal, niti škof, niti episkopat, še manj pa duhovnik) po lastni želji ustvarjati nove obrede leturgične obrede. »Samo Papež ima pravico priznati in vzpostaviti oblike bogoslužja, uvesti in odobriti nove obrede ali spremeniti tiste, ki se mu zdijo primerni« (*Breviarium Fidei*, Poznań 1988, str. 524; prim. enc. *Mediator Dei*, str. 30). Eden od pogojev odrešenja za škofa, duhovnika in laika je popolna pokorščina Papežu!!! **V zadevah vere je samo papež nezmotljiv. Škof, teolog, duhovnik se lahko zmoti.** Drugi vatikanski koncil je mogoče razlagati samo v skladu z nauki vseh Papežev in koncilov, ki so jih sprejeli v dva tisoč letih. Samovoljno vnašanje teh katastrofalnih "novic" škoduje edinosti Cerkve in zagotovo ne bo ostala brez **STRAŠNIH POSLEDIC!!!**

Številni duhovniki, zlasti tisti (...), ki so bili slabo šolani v semeniščih in sploh niso razumeli razmer v Cerkvi, so v dobri veri uvajali te nezakonite »prakse«. Bolj razsvetljeni duhovniki in laiki na Zahodu, ko vidijo vesplošno odpadništvo od Cerkve, pomanjkanje duhovniških poklicev in prazne cerkve (večinoma brez evharističnega Jezusa), se obrnejo stran od teh nezakonitih in bogoskrunskih obredov, ki uničujejo vero, po tradiciji in navodila Kristusovega namestnika. S tem nespoštovanjem in brezbržnostjo brez primere, ki se še ni zgodilo, bodo ljudje svet kaznovali. Ignoriranje evharistije povzroči, da človek izgubi vero v živo navzočnost Jezusa v Evharistiji!!! In izguba Evharistične pobožnosti vodi v ateizem ali protestantizem. Tako kot je videl v videnju sv. Janeza Boska: **»Ko ljudje v Cerkvi ne bodo več našli ničesar**

svetega, se bodo odvrnili od te prazne gnusobe in odšli, svetinje vrgli v smetnjake, da ne bi več klečali in častili Stvarnika. In prepuščeni sami sebi so bo postal plen hudiča..“ Ob takšni brezbržnosti do Najsvetejšega zakramenta mladi ne bodo imeli nobenega spoštovanja niti do Evharistije niti do duhovnikov. Tako kot na Zahodu bo prišlo do množičnega odmika od Cerkve. Učimo se od Zahoda in ne ponovimo teh napak. Tamkajšnje cerkve so že prazne. Evropa gnije in gleda na Poljsko. To je še mogoče preprečiti. Zato na ves glas apeliramo na škofo, da se lotijo problematike hitro upadajoče Evharistične pobožnosti. **ZAHTEVAMO spoštovanje največje svetosti: EVHARISTIJE!** Neodtujljiva dolžnost škofa in duhovnika je odločno poučevanje o nujnosti velikega češčenja Evharistije, zlasti ob njenem prejemu, v skladu z geslom pesmi » **padite na kolena, častiljivi ljudje**« .

Te prakse, ki jih je navdihnili prostozidarstvo in so v nasprotju s Papežema Pavlom VI. in Janezom Pavlom II., so svojim vernikom vsilili liberalizirani škofje in kardinali na Zahodu! (Glej Rev. Dr. FS Salyany, *Liberalizem je greh*, verz 1998). **To so fait accomplis, proti katerim je Janez Pavel II v Vatikanu nemočen! Mnogi škofje in kardinali nočejo odstopiti od tega, mnogi nimajo poguma, da bi priznali svoje napake, drugi pa, ker se bolj bojijo ljudi kot Boga, nimajo poguma, da bi se javno zoperstavili tem satanskim izmišljotinam; prevzeti strašno odgovornost pred Bogom. Zato mnogi ljudje, vključno z duhovniki, verjamejo, da prihaja od Papeža, čeprav noben škof ali duhovnik ne more navesti nobenega papeškega dokumenta, ki bi zapovedoval te prakse! Papež si ne more privoščiti odkritega spopada z duhovščino, ker bi bil to velik škandal, zlasti za maloverne vernike. To je eden od razlogov, zakaj je Janez Pavel II. prisiljen deliti in tolerirati sveto Obhajilo stoje, včasih celo rna roko! Da tukaj omenjene zlorabe sedanjemu Papežu povzročajo hudo bolečino, že dolgo ni za nikogar skrivnost (vsaj na Zahodu).**

V okrožnici *Veritatis Splendor*, ki nagovarja vse katoliške škofo v zvezi s ponarejanjem cerkvenega izročila in spodkopavanjem temeljnih resnic katoliške vere v Cerkvi, je sveti oče Janez Pavel II., med drugim piše: **Obstaja neskladje med tradicionalnim naukom svete Cerkve in nekaterimi teološkimi pogledi, ki so razširjeni tudi v semeniščih in na teoloških fakultetah, o vprašanjih velikega pomena za Cerkev sv. In za življenje kristjanov v skladu z vero, kakor tudi za medosebne odnose** »... Janez Pavel II., piše dalje, opisuje trenutni položaj Cerkve kot » pravo krizo« (*Veritatis Splendor* št. 4, 5, prim. .. *Missio* 2). Kako daleč je papežev glas, vpijočega v puščavi, dosegel 6. februarja 1981: »Z občutkom boleče resničnosti je treba priznati, da so bile » ideje, ki so v nasprotju z resnico, ki je bila razodeta in učena od vseh časov, razmetane naokoli v „peskovnikih“; prave herezije se širijo na dogmatičnem in moralnem področju ter povzročajo dvome, zmedo in upore; ponarejena je bila tudi liturgija .

Kardinal J. Ratzinger, ki se vsakodnevno spopada z reformatorji, zagrenjeno ugotavlja, da: »Na mesto liturgije, ki je bila plod nadaljevanja, je bila postavljena zlagana liturgija, banalen proizvod trenutka« (pater D. Olewiński, *V obrambo maše in Tradycji Katolicka*, Antyk 1997, str. Duhovnikova avtoriteta izvira iz Kristusove avtoritete. **Kakor bodo škofje in duhovniki ravnali z Jezusom, skritim v sv. Hostiji, tako bodo z njimi ravnali verniki.** Nadaljevanje teh napak bo povzročilo, da bo imel Satan nad duhovščino vse večjo moč in bo lahko škodoval sv.Cerkvi in narodu ... Opaziti je vse večji upad avtoritete škofov in duhovnikov, zlasti v očeh mladih: »Zato ste po moji volji zaničevani in malo pomembni med vsem ljudstvom, ker ne hodi po mojih poteh in ne dajaj delnih navodil« (Mt 2, 9). Janez Pavel II. je v svoji znameniti knjigi '*Prestopiti prag upanja*' boleče zapisal: **»Da, človek se je izgubil, pridigarji so se izgubili, kateheti so se izgubili, vzgojitelji so se izgubili.«**

Kako naj se pravoverni katoličani odzovejo na vsiljene obrede, ki so jim tuji in celo sovražni Cerkvi? Preostala duhovščina in laiki imajo neodtujljivo dolžnost, da se z osebnim pričevanjem, besedo in molitvijo odločno in pogumno zoperstavijo tem krivim naukom. Spomnimo se splošno priznanega katoliškega nauka, da je greh zoper dolžnost pokorščine tudi pretiravanje (*excessus*) s hlapčevstvom (*servilitas*), v katerem se malikuje oseba predstojnika, ali s prepoznavanjem Božjega razodetja v ukazu - kot, da je bil vsak ukaz nadrejenega vedno pošten in najboljši.

Če nam duhovnik, ki je Cerkvi neposlušen in »škandaliziran« zaradi naše klečečnosti drže, noče podeliti svetega Obhajila, se mirno vrnimo na svoje mesto in prejmemo sveto Obhajilo duhovno! Tako Gospod Jezus, ko vidi, da trpimo zanj, pride v naše srce zakramentalno! Obstaja tudi dodatna zasluga, ki izhaja iz obrambe pobožnosti do Najsvetejšega. Ne smemo se ustrašiti argumentov, ki v praksi zahtevajo lažno poslušnost, kar je greh. Poslušnost ima svoje meje in ne more biti slepa. Res je Gospod Jezus rekel, da » kdor posluša vas, posluša mene « (Lk 10,16), vendar to načelo velja samo in izključno takrat, ko pastirji oznanjajo pravi Evangelij, ki ga je posredoval Kristus. Če pa niso zvesti pravim Jezusovim Naukom, potem besede sv. Petra apostola, da »Boga moramo poslušati bolj kot ljudi, potrebno razumeti v sislukonteksta, kot je bil podan.« (Apd 4,19; 5,29). Poslušnost je v službi vere, ne vera v službi pokorščine! Zato nobena herezija ne more biti vir pokorščine! Kristus sam je svaril pred lažnimi pastirji, rekoč: »Varujte se volkov v ovčjih oblačilih« (Mt 7,15) Evangeljska dolžnost je odkloniti pokorščino takim škofom ali duhovnikom, ki v nasprotju z Božjim razodetjem skušajo vernike prisiliti k prejemanju svetega Obhajila stoje in v rokah sekularnih »oskrbnikov«, s čimer so mnogi bolj pobožni in občutljivi verniki pogosto brutalno prisiljeni zatajiti svojo vest!

Enako so duhovniki dolžni storiti v odnosu do škofov, ki protizakonito vsiljujejo te »nove stvari«, ki pustošijo duhovno življenje. Duhovnik ali laik, ki je bolj poslušen 'potvorjenemu' škofu kot svetim papežem, ki so nam bili dani skozi dve tisočletji, se sam postavi izven Cerkve. Spoznanje Resnice vključuje odgovornost pred Bogom (prim. Heb 10,26). SVETI Anton je imel pogum, da je javno opominjal celo škofove. Mnogi med njimi so začeli bolj goreče služiti Bogu. Prav tako ni greh proti pokorščini, če obsojamo napake in slabosti nadrejenega ob ohranjanju avtoritete njegove avtoritete. Obenem pa je obvezno izkazati neposlušnost, ko nadrejeni ukaže nekaj, kar je v nasprotju z višjim ukazom (Dict. mor. can. III , 1966, 408; prim. Waldstein (prof. dr.) Wolfgang, Hirtensorge und Liturgiereform , Schaan/Liechtenstein 1977.33). Najvišja zapoved je Božje razodetje, Sveto pismo. in izročilo v smislu, v katerem so bili vedno s strani učiteljstva [tj. papeži] predaval. Papež, kot je opomnil Prvi vatikanski koncil, ima » po Kristusovi volji polno in najvišjo moč učenja, ki je nihče ne more zavrniti ali podvreči sodbi« (*Breviarium Fidei*, str. 83-84).

Janez Pavel II. je kot škof rimske škofije v želji zaustaviti propadanje vere ukazal , naj se sveto Obhajilo služi se samo iz duhovnikovih rok na usta klečečih vernikov. Vsi Italijani to vedo, duhovščina pa tega ne spoštuje! Zaradi trenutnih razmer v Cerkvi, srce Janeza Pavla II nenehno krvavi.

V tolažbo poročamo, da skupina Poljakov, živečih v Angliji, tri mesece ni hotela popustiti modernističnemu duhovniku, ki jim ni hotel podeliti svetega obhajila. klečanje. Sprejeli so jih duhovno, kleče ob strani. Po tem času se je duhovnik zamenjal in šel z njimi celo v Međugorje. Toda koliko trpljenja, posta ob kruhu in vodi, molitev je bilo treba zanj darovati... Veliko pokore, molitve in posta je treba, da se modernistična duhovščina spametuje!!! Vztrajno molimo za naše poljske duhovnike... Verski upad na Zahodu je bil tesno povezan z upadom

češčenja sv. Oltarnega Zakramenta. **Obhajilo stoje postopoma slabi vero, obhajilo na roko pa jo popolnoma uniči.**

V Cerkvi in narodu nikoli ne bo verske in moralne prenove, če se ne vrnemo k tradicionalni veri naših očetov. »Poljsko sem še posebej ljubil in če bo ubogala mojo voljo, jo bom povzdignil v moči svetosti,« je rekel Gospod Jezus sv. Favstini. Morda največji apostol Najsvetejšega v prejšnjem stoletju je bila velika poljska mistikinja in ekstatikinja, kandidatka za Oltar, Božja sestra Wanda Malczewska († 1896). Od Gospoda Jezusa je prejela naslednjo obljubo: »Ko se bo evharistično bogoslužje razširilo med vse sloje družbe na svetu (...) bo svet prerojen (...) Tam bo bratstvo narodov (...) Posvetitev družin se bo približala Bogu, kaj prosiš? "Povej komur koli moreš, da je preporod tvoje domovine, njen razcvet in ohranitev njene neodvisnosti odvisen od tvoje zedinjenosti z Menoj skozi Evharistično življenje." (prim. Fr. G. Augustynik, *Ljubezen do Boga in domovine v življenju Wande Malczewske*, Arka, Wrocław 1999; Fr. A. Majewski, *Božja služabnica Wanda Malczewska - videnja, prerokbe, opomini*). Njena edinstvena svetost in domoljubje naj bosta predmet razmišljanja vsega naroda. V homiliji g 17. junija 1987 jo je Janez Pavel II. postavil za vzor vsem Poljakom.